

ČLOVĚK NULA

Anna Starobiněcová

≡ KNIHA ZLIN

Člověk nula

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Anna Starobiněcová

Člověk nula – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

alterum

Anna Starobiněcová

Člověk nula

Anna Starobiněcová

ČLOVĚK NULA

Přeložila Adéla Koutná

The publication of the book was negotiated through Banke,
Goumen & Smirnova Literary Agency (www.bgs-agency.com).

© Anna Starobinets, 2011

Translation © Adéla Koutná, 2020

Cover design © Filip Hřiba, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7473-945-3

ISBN e-knihy 978-80-7473-958-3 (1. zveřejnění, 2020)

Vítá Vás

Světová historická datová banka
„Renesance“

Pozor!

Tato buňka obsahuje pouze
soukromé dopisy a dokumenty.

Tato buňka je pronajata na 120 let
s možností následného prodloužení.

Přístup k této buňce má výhradně její nájemce.

Nájemci do osmi let věku je tato buňka nepřístupna.

Zadejte svůj inkód.

Děkujeme,
inkód přijat.

Přiložte svou elektronickou kartu nositele
inkódu k osvětlené části obrazovky.

Děkujeme,
karta přijata.

Přiložte levou ruku k osvětlené části obrazovky.

Identifikace zamítnuta.

Pozor!

Zkontrolujte, zda se celá dlaň dotýká
osvětlené části obrazovky a akci opakujte.

Identifikace zamítnuta.

Omlouváme se,
přístup k této buňce byl zamítnut.

Světová historická datová banka
„Renesance”
předá PPS informaci o pokusu o vstup...

Pozor!

Sezení ukončeno.
Zadali jste přístupový kód PPS 1. úrovně.

Přístupový kód 1. stupně přijat.

Přístupový kód 2. stupně přijat.

Přístupový kód 3. stupně přijat.

Třístupňový kód PPS se zpracovává...

Tato buňka obsahuje pouze
soukromé dopisy a dokumenty.

Banka nenese odpovědnost za pravost
informací uložených v dané buňce.

Pozor!
Třístupňový kód zpracován.

Třístupňový kód přijat.

Nyní můžete buňku otevřít jako *host*.

Příjemné čtení.

Smrt není.

ČÁST PRVNÍ

Hana

Dokument č. 1 (osobní zápis nájemce)

Září roku 436 po n. Ž.

První den ubývajícího měsíce

... Doktor, který mě vyšetřoval, nevypadal zpočátku příliš znepokojeně. Řekl jen, že se spojení přerušilo, takže bude potřeba vše zopakovat, omlouvám se, že jste musela čekat. Pak ztuhl a bez mrknutí oka se díval skrze mě. Zornice se mu nesystematicky rozšiřovaly a zužovaly v jakémsi trhavém rytmu. Potom se rytmus ustálil a on z nějakého důvodu zavřel oči. Jako by nedokázal udržet tři úrovně, ale u mediků to tak přece nebývá...

To znamená, že pronikl hlouběji, ale proč...? Ve vyšetřování to najednou zavanulo potem, zadržela jsem dech. Všimla jsem si, že se mu víčka, čelo i chřípí lesknou. Pomyslela jsem si, že je s ním nejspíš něco špatně, s tímhle doktorem, to on má na svědomí to přerušení, zatímco spojení je v naprostém pořádku...

Když opět otevřel oči, měl ve tváři výraz, jako kdyby uviděl inkód Syna Řezníka nebo ani ne jeho inkód, ale jeho samotného – s úsměvem unaveného dřiče a s páchnoucí zkrvavenou sekerou jako v seriálu *Věčný zabiják*.

„Musím provést proceduru ještě jednou,“ řekl a já si všimla, že se mu třesou ruce.

„Potřetí?“

Neodpověděl, jen mi z břicha odpojl jeden snímač a připojil jiný, který vypadal úplně stejně.

Asi minutu jsme seděli mlčky, já v tom obrovském studeném křesle a on naproti mně. Uvažovala jsem, že jestli je tam uvnitř mě někdo z černé listiny, nějaký maniak třeba jako Syn

Řezníka nebo Zkaženej, stejně ho neuvidím ani jedinkrát, budou ho držet v nápravném ústavu na samotce, budou ho třikrát denně krmit a neřeknou mu ani slovo, do smrti mu neřeknou ani slovo, a nikdy proto nepochopí, co se děje. Napadlo mě, jak je pokrytecké nazývat tyhle ústavy nápravnými. Nikdo se tam nikdy nesnaží nic napravit. Prostě je tam drží. Syté a mlčenlivé...

Pak snímač pípl a doktor znovu počítal výsledek, který byl, podle všeho, stejný.

Zeptala jsem se: „Děje se něco?“

Mlčel.

„Je s dítětem něco špatně?“

Vstal a prošel se po vyšetřovně.

„Jeho otce... znáte?“ Hlas se mu třásl jako plechovka piva kutálející se po asfaltu.

„Ne. Je to festivalové dítě.“

„Oblékněte se,“ podíval se mimo mě, „a počkejte si na chodbě. Zavolal jsem pracovníka PPS.“

„Je vadné?“

„Co prosím?“

„Moje dítě. Je moje Děťátko z černé listiny?“

„Eh... ne...“ Nakonec na mě pohlédl, ale tak nějak podivně, jakoby z dálky, dalekohledem, jako kdybych trčela někde na horizontu nebo jako kdybych byla v *sociu*, a ne tady, přímo před ním. „Ne, vaše Děťátko není z černé listiny.“

„Tak proč ten pracovník PPS? Co jsem udělala? Jakého jsem se dopustila narušení?“

„K tomu nemám kompetence,“ řekl nepřítomně a přestal si mě všímat nadobro. Zjevně ho zaměstnával jiný rozhovor v hluboké úrovni.

Pracovník PPS si dal načas. Objevil se až asi po čtyřiceti minutách. Celých těch čtyřicet minut jsem na chodbě sledovala, jak do dveří vyšetřoven vcházejí nervózní, podrážděné samičky, vystrašené tím, co se za krátkou chvíli dozví, a jak

se snaží připravit na nejhorší a urputně se upínají k poslední naději. Naděje z nich úplně vyzařuje. Mraky zhoubné naděje naplňují celou chodbu. Třeba se to obejde bez toho. Třeba to teď nebude. Třeba tam nic není.

Opouštějí vyšetřovny jako vyměněné. Ty, u nichž šlo o planý poplach, vycházejí ladným a rychlým krokem tanečnic, působí štíhleji, jako by byly lehčí o prázdnotu, která je naplnila.

Ostatní našlapují ztěžka, jako by najednou přibraly na váze. Jejich pohled je obrácený dovnitř, známý odevzdaný pohled, kterým posuzují a snaží se zahlédnout a pochopit tu zbytečnou věc, která v nich roste.

Pokora, zodpovědnost, povinnost – řeknou jim zítra jejich psychoterapeuti. Pokora před Přírodou. Zodpovědnost vůči Děťátku. A povinnost vůči Živoucímu. Ano, je to těžké. Tyto tři pilíře harmonie vám přinášejí nepohodlí. Ale útěchu naleznete ve zbývajících třech. V radosti, stabilitě a nesmrtelnosti. A nyní vytvořme kruh, chytněme se za ruce a jednohlasně vše zopakujeme: „Harmonie Živoucího je postavena na šesti pilířích: pokoře, povinnosti, zodpovědnosti, radosti, stabilitě, nesmrtelnosti.“ A nyní všichni společně řekněme: „Harmonie Živoucího záleží přímo na mně.“

Můj psychoterapeut se domnívá, že fyzický kontakt a jednohlasné opakování je nejužasnější cvičení. Bolestné, ale prospěšné. Říká, že sborový tanec a zpěv je svým způsobem simulace. Při nich totiž mnohem jasněji než v *sociu* chápeš, že jsi součástí Živoucího... Při sborovém tanci se cítíš mnohem bezpečněji. Při něm nemáš strach ani z Pěti sekund tmy.

„... Smrt není!“ Planetárník ztěžka dopadl do volného křesla vedle mě a k nohám si položil hranatý černý kufřík. Zrcadlová maska, kterou měl nasazenou na obličeji, byla lehce zkalená a flekatá. „Dneska je ale horko...“

„Jakého jsem se dopustila narušení?“

„Žádného.“

„Tak proč mě chcete podrobit výslechu?“

„Je to moje práce.“ Planetárník se na mě pozorně podíval, z výrazu jeho masky jsem vycítila jisté opovržení. „Prosím vás, nasadte si to.“

Podal mi podobnou zrcadlovou masku, také ne příliš čistou. „Je opravdu nutné používat žvanila?“

„Zařízení pro vedení rozhovoru je povinné,“ zatřásl netrpělivě maskou v ruce. „Nasadte si ji. Uvnitř je vše sterilní. Tak, děkuji, Hano... Nejde o žádný výsledek, pouze o rozhovor...“

Maska byla studená. Studená a lepivá jako dotek hlubinné mořské řasy.

„Nyní připojím vaši masku k zařízení pro vedení rozhovoru... Tak... A svoji taky... Hotovo. To jen proto, abychom měli náš rozhovor nahraný, nic víc.“

Jeho hlas se pod maskou najednou odporně deformoval, přeměnil se na jakýsi monotónní bzukot.

„... Po skončení rozhovoru dostanete kopii stenografického záznamu. Zařízení pro vedení rozhovoru nemůže ani vám, ani vašemu... eh... plodu způsobit žádnou újmu, je vyrobeno z vysoce ekologického...“

„Jakého jsem se dopustila narušení?“ Také jsem bzučela jako rozbitý spínač elektrického zvonku u dveří.

„Žádného.“

„Nechápu, co se děje.“

„Já také ne,“ usmál se zrcadlovými ústy. „Také tomu nerozumím. Především proto je třeba, abyste nám co nejpodrobněji popsala vše, co se týká vašeho... eh... plodu.“

„Je to festivalové dítě.“

„Žádal jsem podrobně...“

Chcete přerušit práci s dokumentem č. 1?

ano

ne

Práce s dokumentem přerušena.

Chcete **přejít** k dalšímu dokumentu,
nebo ukončit práci s buňkou?

Přechod k dokumentu č. 3...

Dokument č. 3 (kopie stenografického záznamu rozhovoru nájemce s pracovníkem PPS z 10. 9. 436 po n. Ž.)

Pracovník PPS: Je třeba, abyste nám co nejpodrobněji popsala vše, co se týká vašeho plodu.

Dotazovaná 3678: Je to festivalové dítě.

Pracovník PPS: Žádal jsem podrobně.

Dotazovaná 3678: Dnes, první den ubývajícího měsíce, jsem se dostavila do zdravotnického střediska č. 1015 v souladu se zákonem o pravidelné měsíční kontrole počtu obyvatel. Doktorři konstatovali těhotenství...

Pracovník PPS: Dříve jste docházela do střediska pravidelně?

Dotazovaná 3678: Ano, samozřejmě. Docházím sem každý měsíc.

Pracovník PPS: Konstatovali u vás v minulosti doktorři těhotenství?

Dotazovaná 3678: Ne. Toto je poprvé.

Pracovník PPS: Dříve jste neměla sexuální styky?

Dotazovaná 3678: Měla.

Pracovník PPS: Měla jste problém s fertilitou?

Dotazovaná 3678: Ne.

Pracovník PPS: Proč je to tedy vaše první těhotenství?

Dotazovaná 3678: Chránila jsem se.

Pracovník PPS: To je zakázané.

Dotazovaná 3678: Mám na to povolení.

Dotazovaná 3678 se přehrabuje v kabelce. Snímač zaznamenává zvýšení tělesné teploty o 0,3 stupně, zrychlení pulsu na 130 úderů za sekundu, velikost zornice je 6,3 mm, což překračuje normu za daných světelných podmínek o 2,8 mm.

Dotazovaná 3678: Tady.

Dotazovaná 3678 ukazuje pracovníku PPS následující dokument: Povolení k užívání antikoncepčních prostředků vydané na základě lékařského posudku potvrzujícího lehkou psychickou poruchu dotazované.

Pracovník PPS: Vyprávějte mi podrobněji o Festivalu.

Dotazovaná 3678: Dítě bylo počato na oblastním Festivalu pomoci Přírodě v den posledního novolunní v rámci programu kontroly počtu obyvatel, v souladu se zákonem o plánovaném...

Pracovník PPS: Znáte otce?

Dotazovaná 3678: Děláte si ze mě legraci?

Pracovník PPS: Dělám svoji práci.

Dotazovaná 3678: Jak bych mohla znát otce? Vždyť vám říkám, že dítě bylo počato na Festivalu, jak mám vědět, který z...

Pracovník PPS: Kolik partnerů jste na Festivalu měla?

Dotazovaná 3678: Pět... Sedm... Nevím.

Pracovník PPS: Podle našich informací bylo na minulém Festivalu pomoci Přírodě v zóně Reprodukce tisíc tři sta padesát dva mužů. Všechny přivedeme ke konfrontaci. Dokážete mezi nimi poznat svoje partnery?

Dotazovaná 3678: Nevím. Nejsem si jistá... Nejsem povinná to dělat. Zákon o diskrétnosti sexuálních styků ještě nikdo nezrušil.

Pracovník PPS: Samozřejmě že nejste povinná. Berte to jako prosbu. Prosbu Planetární pořádkové služby.

Dotazovaná 3678: Vyhovím vaší prosbě, pokud mi vysvětlíte, co se tady děje.

Pracovník PPS: Dobře, pokusím se vám to vysvětlit. Na Festivalu pomoci Přírodě, kterého jste se zúčastnila, byla v zóně Pauzy dočasně přerušena existence šesti set deseti lidí. Současně bylo v zóně Reprodukce počato šest set jedenáct dětí. Šest set deset z nich je přímou reinkarnací těch, kdo zůstali v zóně Pauzy, jejich inkódy se plně shodují. A pouze jedno, vaše festivalové dítě...

Dotazovaná 3678: A kvůli tomu jste mě takhle vyděsili? Totep¹! To je směšné! Je přece dokázané, že pouze v pětadevadesáti

¹ *totep* – populární zkratka ze sociochatů: „to mě teda pauzni“; na začátku druhého století po n. Ž. přešlo do lexika první úrovně

procentech případů se pauzanti reprodukují ve festivalové děti a v ostatních pěti procentech mohou být inkódy číkoliv. Nahráli jste tady na mě tohle divadýlko jenom proto, abyste mi oznámili, že inkód mého Děťátka neodpovídá nikomu z pauzantů? No a co má být? Je mi úplně jedno, či inkód má moje dítě, pvin², hlavní je, že to není nějaký zločinec... Není přece zločinec, že ne?

Pracovník PPS: Já nevím.

Dotazovaná 3678: A já to vím. Doktor řekl, že moje Děťátko není na černé listině.

Pracovník PPS: To je pravda. Inkód vašeho plodu není vedený mezi inkódy z černé listiny.

Dotazovaná 3678: Tak v čem je problém?

Pracovník PPS: Problém je v tom, že inkód vašeho plodu... inkód vašeho dítěte není vedený vůbec nikde.

Dotazovaná 3678: Já vám nerozumím. Jak to myslíte?

Pracovník PPS: Tak, jak to říkám. Jeho inkód nekopíruje ani jeden z existujících kódů ze světové databáze reinkarnačních kódů – ani jeden ze tří miliard. Vaše dítě v podstatě vůbec žádný inkód nemá. Namísto reinkarnačního kódu vydaly oba aparáty pro nitroděložní diagnostiku výsledek „nula“.

Dotazovaná 3678: Nula?

Pracovník PPS: Nula. Zero. Nemá in-historii. Vaše dítě nikdy dřív nežilo.

² *pvin* – populární zkratka ze sociochatů: „přísahám na věčný inkód“; na začátku třetího století po n. Ž. přešlo do lexika první úrovně

Dotazovaná 3678: Takže to... Ale... Jak to teda... Místo koho tu je? To znamená, že někdo z dočasně přerušených se znovu nereprodukoval? Zmizel? Nebo jak?

Pracovník PPS: Ale vůbec ne. Nikdo nezmizel. Přibyl nový.

Dotazovaná 3678: To není možné! Jste přece pracovník Planetární služby, že vám není hanba! Jste snad z nějaké sekty? Co je to za rouhání? Bylo přece řečeno: „Velikost Živoucího je neměnná, Živoucí je tvořen třemi miliardami žijících a ani jediný z něj neubude a ani jediný nepřibude, neboť ve věčném přerodu spočívá...“

Pracovník PPS: Neobtěžujte se, také jsem četl *Knihu života* a učil se ty nejpodstatnější části nazpaměť. Ale fakta jsou fakta. Počet jednotek Živoucího se změnil na současné tři miliardy a jednu. A ta jedna, to je vaše dítě s nulovým inkódem. Bojím se, že si ani nedokážete představit, nakolik je celá situace vážná. Nikdo si to zatím nedokáže představit.

Dotazovaná 3678: Moje... moje Děťátko může narušit harmonii Živoucího?

Pracovník PPS: Není to vyloučeno.

Dotazovaná 3678: To ho zavřou do nápravného ústavu? Proč přikyvujete? Oni ho... Oni mě nenechají porodit? Budu muset jít na potrat?

Pracovník PPS: O tom já nerozhoduju. Během následujících sedmi dnů se bude „problém Zero“ projednávat na nejvyšších místech. Po celou dobu zůstanete na lůžkovém oddělení pod dohledem lékařů. Nemáte právo opustit svůj pokoj, dokud nerozhodne Rada osmi. Zítra přivedeme ke konfrontaci prvních tři sta mužů, kteří se zúčastnili Festivalu. Je vám vše jasné?

Dotazovaná 3678: Ano.

Pracovník PPS: Mám ještě poslední otázku. Pokud máte povolení k užívání antikoncepčních prostředků, proč jste se nechránila na Festivalu?

Dotazovaná 3678: Protože jsem chtěla přijít do jiného stavu.

Pracovník PPS: Jak to myslíte?

Dotazovaná 3678: Tak, jak to říkám. Chtěla jsem dítě.

Pracovník PPS: Vysvětlete mi to.

Dotazovaná 3678: Lékařská zpráva mi dovoluje se chránit, ale nezbavuje mě povinnosti vůči Živoucímu. Plnila jsem svoji povinnost. Něco se vám snad nelíbí?

Pracovník PPS: Ale vůbec ne. Váš postoj si zaslouží uznání... Děkuji vám za rozhovor.

(konec stenografického záznamu)

Chcete přejít k dalšímu dokumentu,
nebo ukončit práci s buňkou?

kerberos: možná až po pivu?

Pozor! Nyní je třeba přejít k dalšímu dokumentu,
nebo ukončit práci s buňkou.

„No tak, to už stačí, Efe, ukonči to. Zajdem na pivo. Je dusno jak u Živoucího v řiti. A tahle čertovská maska se mi roztaví přímo na ksichtě, jestli si nedám jedno vychlazený!“

Chcete přejít k dalšímu dokumentu,
nebo ukončit práci s buňkou?

„No dobře, ukecals mě,“ klikne Ef líně na „ukončit“ obvázanou rukou, „pojdme na jedno.“

Muž bez tváře

Nikde ani živáčka. Ještě se nesetmělo, ale malé lampy zabudované do dlažby již osvětlují svou zlatavou září večerní opar a světle růžový mramor s bílými žilkami.

kleo: smrt není efe nejsi tu náhodou?

Efovy boty zanechávají na mramoru černé stopy sazí a elektronická zázračná uklízečka v bikinách a gumových rukavicích, která zamrzla u chodníku, se s tichým cvaknutím zapne, klesne na všechny čtyři a pustí se do vytírání. Hbitě otisky následuje s vyzývací vystrčeným zadkem za občasněho tichého a monotónního sténání. Je zřejmé, že jí podobné mají v kolemjdoucích vyvolávat touhu plodit a rozmnožovat se.

Kerberos se otočí a s chutí plivne na růžový mramor. Uklízečka se pokorně natáhne hadrem k plivanci.

„Jdi do hajzlu!“ zahýká Kerberos a lehce ji nakopne do obličeje špičatou botou. Uklízečka zamrzne, a aniž otevře ústa, vydá smyslné „ou“. Je naprogramovaná tak, aby reagovala na dotek.

kerberos: dobrá hospoda je za rohem

kerberos: hej posloucháš mě?

kerberos: efe!

„Dobrá hospoda je na rohu s Harmonií,“ povídá Kerberos nahlas. „Ty seš offline?“

ef: ne promiň jenom jsem se zamyslel. ok.
půjdeme k harmonii

Zahnou doleva. Třída Harmonie je prázdná; realistická socha obrovské bronzové dlaně vypadá osaměle, jako by se nemohla dočkat něčího stisku... Jen bláznivý Matěj, vysoký a vyzábělý stařík, se motá kolem soklu, třepe svým zvonečkem a zplna hrdla křičí:

„Zemřel za nás! Zemřel pro naše hříchy! Zemřel za nás!“

kleo: je všechno v pořádku?

„Neporušujeme náhodou pravidla?“ vylítne na něj Kerberos. „Nepoužíváme náhodou jistá slova?“

„Ó, on je začátek i konec,“ zavyje Matěj. „Jeho jméno je Zero! Zemřel za nás! Shořel jako svatý oheň!“

kleo: dělám si starosti když jsi moc dlouho
sedý ☺

„Zemřel, zemřel za nás!“

„Mlč!“ zavře Ef. „Máš jediný štěstí, že mám chuť na pivo. Jinak bys byl už dávno na cestě do náprávu!“

„Ach, vy krvaví pekelní psi! Ďáblovi pomocníci! Lidé se zrcadlovými tvářemi! Lidé bez tváře! Lidé bez hlasu! Děste se, neboť přichází! A přijde království Jeho! A bude vůle Jeho! Necht' tě dnes děs běs odnes! A vy budete sesazeni! Svržení budete! Neboť on zemřel za nás! Neboť on je Spasitel! Jeho jméno je Zero!“

kleo: nemáš náhodou špatné připojení?
obrátním se na technickou podporu

... Pivo je cítit železem. Buď je to pivem samotným, nebo mu kovovou příchut' dodává maska těsně přilepená k nosu i rtům. Ef si přejel špičkou jazyka po vnitřní straně tváře.

Ne, není to maskou. Z tváře roztržené o zuby mu teče krev, v tom to celé vězí.

Kerberos se vrátí s druhým pŕllitrem, těžce dosedne na protější židli, jedním lokem do sebe kopne třetinu a zase na kolegu upře svoje měkké a nepřítomné zrcadlové oči. V nich se odrážejí Efovy zrcadlové oči, ve kterých se odrážejí Kerberovy zrcadlové oči, ve kterých se odrážejí... Efovi se začne obracet žaludek, jako by měl mořskou nemoc, sklopí hlavu a zadívá se do sklenice. Zpěněný povrch piva neodráží vůbec nic.

kerberos: a on něco řekl ten Zero předtím než...

Kerberos se rozhlédne po prázdných stolech kolem a pro jistotu se přisune blíž,

... předtím než se... no to... zlikvidoval?

ef: poslyšte já prostě jenom chci být jako ostatní.

kerberos: co že chceš efe?!

ef: já? ☺ já chci spát. a zero ten před smrtí řekl: poslyšte já prostě jenom chci být jako ostatní.

kerberos: takhle nemluv!!!

„Takhle nemluv, Efe!“ Kerberos začne být zjevně nervózní. Je tak nervózní, že dokonce i rytmický bzukot, na který mění žvanil jeho hlas, stoupne o tón výš. „Nemluv o smrti. Smrt není.“ Kerberos nápadně kývne hlavou směrem ke žvanilovi pod stolem a krouží prstem u spánku. Tam se přece všechno nahrává, pitomče.

TP_197: máte problémy s připojením?
naše technická podpora rychle, efektivně
a kvalitně obnoví spojení v jakoukoliv denní
dobu. osobní kontakt není nutný!

„Pro něj smrt byla,“ povídá Ef unaveně, „pro Zera. Přece víš, že se narodil bez inkódu. A včera umřel. Odpálil zázračné slunce a umřel. Už žádné nuly nejsou, Kerbere. Nemá žádné pokračování, potvrdila to všechna centra pro kontrolu populace. Tohle není pauza. Tohle je smrt.“

kerberos: já jenom furt nechápu jak se mu povedlo ROZDRTIT V RUCE zázračný slunce??? to přece není v lidských silách... možná nebyl vůbec člověk?

ef: podle všech biologických rysů byl člověk ☺ řekl bych že se v něm prostě předem trochu vrtal něčím tam hýbnul... nebo to byl prostě vadný kus to se taky stává.

kerberos: každopádně je to takhle lepší. pro Živoucího.

Kerberos roztáhne zrcadlové rty vlhké od piva do úsměvu a rytmicky bzučí: „Velikost Živoucího je neměnná, Živoucí je tvořen třemi miliardami žijících a ani jediný z něj nebyde a ani jediný nepřibude...“

a už žádné další nuly. jsi rád?

„Jsem,“ potvrdí Ef. „Moc rád. Jenom jsem příšerně unavený. A ruce mě bolí,“ pomalu hýbe obvázanými prsty.

„Spálil ses hodně, jo?“

„Všude mi slezla kůže.“

kerberos: totep... a obličej?

ef: obličej ne měl jsem masku a ta je přece ohnivzdorná

kerberos: ukaž

ef: co mám ukázat?

„No obličej. Pořád si šaháš na tvář. Možná ses přece jenom spálil? Sundej si masku, podívám se.“

Ef vyskočí ze židle. Pak si znovu sedne.

„Kolego Kerbere. Právě jste mě vyzval, abych porušil stannovy Planetární pořádkové služby. Vaše slova jsou zaznamenána na mém zařízení pro vedení rozhovoru a je mou povinností...“

PPS-servis: přístup 3. stupně: zpracování
signálu: chcete podat oficiální hlášení?

ef: zatím ne

„Dobře, dobře, co tady skáčeš jako blecha? Jenom malá kontrola. Vtip!“ zabzučí Kerberos smírně.

„Tak vtip, nebo kontrola?“

kerberos: dozop³! přátelský vtip samozřejmě!

Ef se zahledí na svůj odraz v Kerberově zrcadlové tváři a opět pocítí nával nevolnosti. Upije piva. Zavře oči. Dělá se mu hůř.

Tma nepřichází, na místě tmy vzniká *struktura*. Jako kdyby se zabořil tváří do rozměklého termitiště... Stovky malinkých oválných buněk, pórovitá pohyblivá masa. Většina buněk svítí „přístupným“ nebo „zanepřázdněným“ světlem a lehce pulsuje. Ostatní, mlhavě šedé, nehybné, se zdají být opuštěné. Kerberova buňka také předstírá, že je neobydlená...

kerberos: přestaň vždyť mě znáš sto let!

ef: ok obraťme list

kleo: efe!!!

Jedna z „přístupných“ buněk nabobtná, široce se rozevře, jako kdyby se měnila v lačná ústa.

3 *dozop* – populární zkratka ze sociochatů: „jdi do zóny pauzy“; používá se jako urážka, v *přátelském* hovoru může být použita jako vtip. Do lexika první úrovně přešla v prvním století, brzy po prvním Festivalu pomoci Přírodě

kleo: efe vím že tam jsi

Otevře oči. Kerberova zrcadlová maska odráží jeho zrcadlovou masku, která odráží Kerberovu masku... Sevře rty. Najednou vyskočí.

„Co je?“

„Asi se pobleju.“

autodoktor: uvolněte se. hluboký nádech a výýýdech. nádech a výýýdech. jste příliš unavený. musíte se vyspat. alkohol se nedoporučuje. potřebujete více tekutin a procházek na vzduchu

„Tak co, už to přešlo?“ zajímá se soucitně Kerberos. „Nechceš ještě pivo?“

„Jsem příliš unavený,“ opáčí Ef. „Musím se vyspat. Alkohol se nedoporučuje. Doporučuji se procházky na vzduchu... Smrt není!“

Jde k východu.

„Smrt není,“ odpoví Kerberos, zakryje si zrcadlová ústa a decentně si říhne. Žvanil přemění jeho říhnutí na krátké zoufalé zavytí.

předmět: řetězový dopis

odesílatel: rebelant

Máš blbou práci, před pauzou jsi měl blbou práci a po pauze budeš mít taky blbou práci. A ty chceš přitom být scenáristou nebo designérem. Jdi za Zerem, který přišel, aby změnil tvůj život.

!pozor! může se jednat o spam
označit zprávu jako spam?

ano

ne

Ef označí zprávu jako spam, ačkoliv je to zbytečné – řetězový dopis se z jeho adresy už odeslal desítky přátel. Ten proces se nedá zastavit. To samozřejmě ví.

V tu chvíli mu přijde nová zpráva.

předmět: důležité

odesílatel: příznivec-rebelant

Nevěř klamu. Paprsek Leo-Lota mohl zářit
na obě strany, dozadu i dopředu...

Ef dočte zprávu do konce a ucítí, že se mu mezi tváří a maskou vytvořila další vrstva – vrstva studeného potu. Označí zprávu jako spam, přestože ví, že to spam není; poté ji smaže, ale text si zapamatuje slovo od slova. Srdce mu tepe v konečcích prstů, v uších i pod ohryzkem, jako kdyby se rozletělo na stovku minisrdíček a krev je roznesla po celém těle.

je možné, že máte strach?

– ozve se autodoktor.

Je to možné. Ale do toho ti nic není.

Když Ef zabočí na Harmonii, začne pršet, nečekaně, bez varovných kapek, jako kdyby se na plný výkon zapnula automatická dezinfekční sprcha.

Barva namoklého, světle růžového mramoru se mění na barvu syrových jater. Kapky deště ve svitu světel zabudovaných do dlažby připomínají hejno zlatých brouků, kteří se slétli za pachem krve.

kleo: technická podpora prověřila připojení
ty jsi prostě v invisiblu

Kapky deště lechtají holá plastová těla elektrických uklízeček a ty poslušně vzdychají. Kapky deště se měkce odrážejí od

Efovy zrcadlové masky a nepřinášejí úlevu. Nepřinášejí pocit svěžesti. Kéž by si ji mohl sundat. Kéž by si ji mohl sundat a pocítit chladivou vláhu...

„Děste se, neboť přichází... Děste se, neboť přichází... Děste se, neboť přichází...“ Vyzáblý Matěj šlape bosýma nohama přímo po lampě ve zlatém kuželu světla. Zlaté proudy vody mu stékají po tváři, kudrnaté šedé hřívě a krku.

„Lidé bez hlasu!“ ožije při pohledu na Efa stařík. „Lidé se zrcadlovými tvářemi!“

Ef zvolní krok.

„Smrt není, Matěji. Jsi celý mokrý. Jdi domů.“

Chtěl, aby jeho slova vyzněla mírně, ale žvanil je přezvýkal a vyplivl jako rozkaz.

Matěj doširoka otevře kalně modré oči a propukne v pištivý smích, při kterém odhalí zkažené zuby, velké jako u koně. Potom začne fňukat a sedne si na bobek. Kostnatým prstem přejíždí po mokrému, lesknoucím se mramoru:

„Vidíš, jakou barvu má ve skutečnosti země? Vidíš, jakou barvu má ve skutečnosti?“

„Jdi domů,“ zopakuje Ef. Potom vypne žvanila a dodá: „Vidím.“

kleo: proč jsi takový?

„Znějí v tobě hlasy,“ zašeptá Matěj a jeho pohled se na okamžik projasní. „Cizí hlasy, že?“

„Ano. Samozřejmě.“

„Jsou to démoni!“ Matěj si obejme kolena a zhoupne se ze strany na stranu. „Jsou to démoni. Je třeba se odpojit. Démoni. Odpojit se. Démoni. Odpojit...“

přerušit spojení

opravdu chcete přerušit spojení se sociem?

ano

ne

potvrďte:

ef: ano

upozornění: v režimu přerušného spojení nevidíte seznam svých kontaktů v sociu, nebudete moct komunikovat v sociu, získávat informace v sociu a sdílet je s ostatními uživateli socia. Přerušit spojení?

ano

ne

upozornění: v režimu přerušného spojení nebudete aktivní součástí socia. Přerušit spojení?

ano

ne

ano

V tuto chvíli nejste v sociu.

Nemějte obavy, spojení se sociem můžete kdykoliv obnovit.

Upozornění: nedoporučuje se přerušit spojení se sociem na více než 30 minut. Pokud neobnovíte připojení k sociu sami, obnoví se automaticky po 40 minutách.

Zero

... Já prostě jenom chci být jako ostatní. Nechci nést to břemeno. Chci být jako ostatní. A když ne teď, tak potom. Po pauze.

Hej, ty! Hej, ty tam v budoucnosti! Doufám, že opravdu budeš. Doufám, že budeš mnou. Doufám, že já budu. Jestli jsi moje pokračování, pokud já jsem ty, promiň mi ten hloupý inkód, co jsem ti přenechal... Mně osobně zničil život, ale já upřímně doufám, že ty si s ním nějak poradíš. Že si nějak poradím tam, v budoucnosti. Za osm let... Tobě je teď přece osm, ne?

Asi je to zbabělost. Útěk. Není to správné. Ale pokud budeš, tedy pokud existuješ, odpusť mi to, co brzo udělám. Promiň, jestli jsem ti (nebo mám psát „si“?) zkazil náladu. Promiň, jestli jsem ti (haha, si!) způsobil problémy. Chci, abys mě pochopil. Plánuju se zabít, jo, jo, omlouvám se, ještě jednou promiň, tohle přece nemůžu říkat, musím to říct jinak. Chystám se „dočasně přerušit svoji existenci“, „udělat pauzu“, nejsem přece hlupák, vždyť já vím, že u všech ostatních jsou to pauzy, ale mně prostě možná vystaví stopku. Takže jestli jsi, jestli budeš, pak sžaj⁴, to znamená, že jsme vyhráli, že jsme jako ostatní. Já jsem jako ostatní. Jsem jednotka Živoucího.

No a jestli nebudeš, jestli prostě nejsi, jestli už neexistuju, zmizím, navždycky zemřu, jako to bylo před narozením Živoucího... No, tak to znamená, že jsem hříčka přírody.

4 sžaj – populární zkratka ze sociochatů: „sláva Živoucímu a Jeho jednotkám“; na začátku třetího století po n. Ž. přešlo do lexika první úrovně

Genetické selhání. Choroba. Nežít na těle Živoucího. Pak beze mě bude líp. Všechno bude správně. Všechno bude snazší. Zkrátka a dobře, ať to dopadne jakkoliv, určitě to bude lepší než teď...

Vždycky jsem chtěl být jako ostatní. A oni ze mě dělali boha. Dělali ze mě ďábla. Dělali ze mě pokusného králíka. Dělali ze mě hrozbu. Sami neměli tušení, co provádějí...

Zahnali mě do kouta. Nechali mě úplně samotného.

Dnes zase přijde. Ef, člověk v masce. Hledat moje vady, klást podlé dotazy, hrabat se ve mně jako v hromadě věcí, které nikomu nepatří.

A v tu chvíli se upálím. Ať se všichni dívají, jak hoří zázračné slunce!

Jsem si jistý, že to chceš pochopit. Pokud jsi ty já, tak určitě budeš chtít pochopit... Já jsem přece taky moc chtěl.

Napíšu ti všechno, co vím. Protože ty to potřebuješ vědět. Protože já to potřebuju vědět. Budu potřebovat vědět všechno.

Moje máma se jmenovala Hana. Nebudu psát, že už nežije, protože takové věci nemůžeme říkat. Ona samozřejmě žije. Její život pokračuje... Napíšu jen to, že se mi po ní stýská. Stýská se mi po ní tak, jako kdyby už nebyla – od té doby, co na Festivalu pomoci Přírodě zašla do zóny Pauzy.

Hana bylo její tehdejší jméno. Teď se jmenuje Diana a je jí čtrnáct let. Její stálé jméno je Mia-31, ale to se mi nelíbí, protože zní jako značka pračky. Jí se taky nelíbilo, vždycky se představovala jako Hana. Jaké jméno nejradši používá teď, nevím. A vědět nechci.

Měla velmi světlou pleť. Světlou a čistou, skoro až průzračnou, takovou mají globaloidi výjimečně.

Její oči byly sametové jako křídla babočky admirála.

Před spaním mi vždycky zpívala ukolébavku, no, takovou tu starodávnou o zvířatech, ještě pořád je součástí sady programu „Dětství Živoucího“. Instalují ji, myslím, ve třech letech. Nejspíš si ji pamatuješ:

*Spí srnka a spí beran,
Spí ovce a spí varan,
Spí tygr, pes a jelen,
A smutný se jim zdá sen.
Zdá se jim o temných vodách,
O děsivých pohromách,
O loďce bez veslaře,
A o stínu bez tváře...*

Bylo mi už skoro devět, ale stejně jsem vždycky prosil o písničku. Odmítal jsem bez ní usínat. Hana říkala, že to není správné, že takhle velkým dětem se už písničky nezpívají, takhle velké děti by vůbec neměly žít s mámou, mají bydlet na internátu a tam ukolébavky nemají místo.

„Ale vždyť já žiju s tebou,“ říkal jsem.

„Ano, se mnou,“ souhlasila Hana.

„Tak mi zazpívej.“

A ona zpívala. Měla krásný hlas.

*... Vlci vyjí do ticha,
Kocour ze sna naříká,
Koník vzdychá, chrápe jelen,
Všichni sní ten smutný sen.
Zdá se jim o temných vodách,
O děsivých pohromách,
Na studeném pobřeží,
Zvířata spí, dny běží...*

„Ty mě přece nedáš do internátu, že ne?“ ptal jsem se.

„Nedám,“ potvrdila Hana.

„A budeme vždycky spolu?“

„Tak to nefunguje, zlatíčko,“ říkala.

Neoslovovala mě jménem, později jsem pochopil proč – dělalo ji, nutilo ji hledět do propasti, do ničeho, do bílé prázdnoty obehnané černým kroužkem... Neříkala mi „Zero“. Říkala mi jednoduše „zlatíčko“.

„Proč?“ fňukal jsem. „Proč bychom nemohli být vždycky spolu? Jsme přece nesmrtelní. Prostě se domluvíme, že když jeden z nás umř-“

„Zlatíčko!“

„Chtěl jsem říct, když jeden z nás dočasně přeruší svoji existenci, druhý ho potom najde a všechno zůstane jako dřív.“

„Tak to nefunguje, zlatíčko,“ vrtěla Hana hlavou.

Tak to nefunguje. Měla pravdu. Nevěřil jsem jí, dokud Ef nesouhlasil s tím, že mě k ní zaveze. Ukázalo se, že tlustá holčička, ve kterou se proměnila, je mi k ničemu. Já jsem jí taky k ničemu.

Nikdo nikoho nepotřebuje, kamaráde. Nevadí, že ti říkám „kamaráde“? Doufám, že to nebudeš považovat za příliš familiární. Nakonec, mluvím přece sám se sebou. Anebo vůbec s nikým...

„Řekni, že mě máš ráda,“ prosil jsem Hanu.

„To nemá smysl, zlatíčko.“ Celá se hned tak nějak schoulila.

„Proč?“

„Už jsem ti to říkala. Živoucí je plný lásky a každá jeho jednotka má stejnou měrou ráda ostatní.“

„Takže mě máš ráda?“

A ona řkala:

„Ano.“

A potom úplně potichu dodávala:

„Mám tě ráda stejně, jako jakoukoliv jinou jednotku Živoucího.“

„Máš mě ráda stejně... stejně jako bláznivýho Matěje, který chodí po ulici a křičí?!“

Mlčela. Já se zlobil.

„Řekni, že mě máš nejradši ze všech!“

Mlčela.

„Tak zpívej.“

A ona zpívala.

*... Na studeném pobřeží
Zvířata spí, dny běží.
Dny běží, přichází noc,
Nemůžem jim na pomoc...*

Ten den, kdy jsem ji viděl naposled, v den, kdy šla na svůj poslední Festival, mi řekla, abych si šel lehnout do postele bez ní. Řekla, že se vrátí moc pozdě. A proto mi zazpívá písničku předem:

*... Dny běží, přichází noc,
Nemůžem jim na pomoc...
Pro kočky i pro ovce,
Málo zbývá do konce...
Šťastné máš sny za víčky,
Můj Živoucí, můj maličký,
Usmíváš se ze spaní,
Víš totiž, že smrt není.*

„Smrt není!“ zvolala, když odcházela.

„Smrt není!“ odpověděl jsem jí.

„Mám tě ráda,“ řekla. „Mám tě nejradši ze všech.“

Bylo jí třicet čtyři.

Ještě celý jeden rok měla právo na Festivalu pomoci Přírodě navštěvovat zónu Reprodukce. Reprodukční období končí oficiálně v pětatřiceti.

Ještě jedenáct let by nedostávala dopisy z oblastního centra pro kontrolu populace s mírným doporučením, aby navštívila zónu Pauzy. Takové dopisy začínají chodit v pětatřiceti.

Ještě šestnáct let by nedostávala dopisy z oblastního centra pro kontrolu populace s důrazným doporučením, aby navštívila zónu Pauzy. Takové dopisy začínají chodit v padesáti.

Ještě mohla prožít dvacet šest let před Vynucenou pauzou. To je opatření, které se přijímá v případech těch, kdo se dožili šedesáti let a nechtějí se dobrovolně řídit doporučením.